

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лісняк Віри Сергіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“

м. К и ї в
4 жовтня 2018 року
№ 318-2(I)/2018

Справа № 3-328/2018(4410/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лісняк Віри Сергіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 20–21, ст. 745).

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лісняк В.С. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність вимогам статті 8, частинам першій, другій, четвертій статті 41, частинам першій, третій статті 43, частині першій статті 55 Конституції України (конституційність) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII (далі – Закон № 1166).

Згідно з підпунктом 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166 у Законі України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI в редакції до внесення змін Законом України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII (далі – Закон № 2453) виключено статтю 136, якою передбачалось право судді, який вийшов у відставку, на виплату вихідної допомоги у розмірі 10 місячних заробітних плат за останньою посадою.

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Лісняк В.С. 27 листопада 2013 року подала заяву про відставку до Вищої ради юстиції, яка внесла до Верховної Ради України відповідне подання.

Верховна Рада України Постановою „Про звільнення суддів“ від 25 грудня 2014 року № 59–VIII звільнила Лісняк В.С. з посади судді апеляційного суду Дніпропетровської області у зв'язку з поданням заяви про відставку.

Лісняк В.С. звернулася до суду у зв'язку з невикплатою їй вихідної допомоги у розмірі 10 місячних заробітних плат за останньою посадою відповідно до частини першої статті 136 Закону № 2453, яка була чинною на момент звернення із заявою про відставку. Окружний адміністративний суд

міста Києва постановою від 22 червня 2016 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 4 серпня 2016 року, відмовив Лісняк В.С. у задоволенні адміністративного позову. Верховний Суд постановою від 31 травня 2018 року касаційну скаргу Лісняк В.С. залишив без задоволення, а рішення судів попередніх інстанцій – без змін.

Верховний Суд зазначив, що 1 квітня 2014 року набрав чинності Закон № 1166, яким, зокрема, виключено статтю 136 Закону № 2453, якою передбачалася виплата вихідної допомоги судді, а Лісняк В.С. звільнена з посади судді 25 грудня 2014 року, коли положення про вихідну допомогу втратило чинність. Верховний Суд також вказав, що датою виходу судді у відставку є дата прийняття Верховною Радою України постанови про звільнення з посади, а не дата подання заяви про відставку до Вищої ради юстиції, тому у Лісняк В.С. немає права на отримання вихідної допомоги у розмірі 10 місячних заробітних плат за останньою посадою.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування оспорюваного положення Закону № 1166 порушено принцип верховенства права, а також її конституційне право власності. Лісняк В.С. також стверджує, що внаслідок бездіяльності Верховної Ради України щодо звільнення її з посади судді у зв'язку з поданням заяви про відставку порушено її право на працю, а через тривалий розгляд її справи судами – право на судовий захист.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України (їх окремих положень) за конституційною скаргою особи, яка вважає, що

застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (пункт 9 статті 7); Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень); з метою захисту та відновлення прав особи Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності (частини перша, друга статті 8).

Суб'єкт права на конституційну скаргу звернувся з клопотанням щодо неконституційності підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166, який набрав чинності 1 квітня 2014 року, згідно з яким виключено статтю 136 Закону № 2453. Відповідно до Закону України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII (далі – Закон № 192), який набрав чинності 28 березня 2015 року, Закон № 2453 викладено в новій редакції. Пунктом 2 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII визнано таким, що втратив чинність, Закон № 2453 в редакції Закону № 192, за винятком окремих його положень. Отже, підпункт 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166 втратив чинність у зв'язку з набранням чинності Законом № 192.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону

України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання, стверджуючи про невідповідність підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166 статті 8, частинам першій, другій та четвертій статті 41 Конституції України, обмежився цитуванням частини другої статті 19, частини третьої статті 22 Конституції України, статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, посиланням на практику Європейського суду з прав людини, однак не обґрунтував, в чому саме полягає неконституційність оспорюваного положення Закону № 1166. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, міжнародних документів, посилання на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів жодних аргументів щодо невідповідності положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166 частинам першій, третій статті 43, частині першій статті 55 Конституції України. Натомість автор клопотання зазначає, що занадто тривалий розгляд його справи у судах України не відповідає вимозі „розумного строку“, чим порушено його право на справедливий судовий розгляд. Лісняк В.С. також стверджує, що внаслідок протиправної

бездіяльності Верховної Ради України щодо розгляду подання про її звільнення з посади судді, вона була позбавлена права на відставку в січні 2014 року та права на отримання вихідної допомоги, а також упродовж одинадцяти місяців вимушена була працювати не за власним бажанням, чим порушено її конституційне право на працю. Однак зазначені твердження автора клопотання не стосуються неконституційності оспорюваного положення Закону № 1166 та не є обґрунтуванням його невідповідності частинам першій, третій статті 43, частині першій статті 55 Конституції України.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону № 1166, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лісняк Віри Сергіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги;

втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**